

Körvonalalan

Átka vagyok én önmagamnak
s hiába elemeznek meg kutatnak
csak cselekedhetek
nem magyarázkodom

Utasok idegenek
megfontolt zavargók
ismerősök polgárok
oda- és visszaköszönők
télikabátosok
bakancsos hajnali munkások
anyókák iparosok
orvosok rossz tanárok
barátoknak—hitt
nem—barátok
pöffeszkedők lekezelők
átlátszó demagógok
plagizálók
díjazott utánzók

mit kérdezettek engem
mit faggattok engem
minek oktattok engem
mért zártok ki engem
mért zártok be engem magamba

Ráléptem utamra:
tettek elültetett
csemetéivel
jelöltem magamnak
hogy visszatálaljak
s hogy lássak
burjánzó
és felnőtt fákat
mert így akarok lenni
ember és magyar
munkása népemnek
s századornak

Vagyok: tehát én megmutatni
így tudom magam
második meg satöbbi
jelzésrendszerekkel:
kigyullad lángralobban
a gondolat

sistereg s szalad
áramként ujjaimba
nem műanyagba
burkolt idegeim
feszes vezetőkein:
felkattintja a Cselekvés
villanykörtéjét
érlelő tenyeremben
s kattan a Befejezés

Aztán néha abba kell hagyni
mert viharzók a zónák
és olyan nagy a Terhelés

Konzerválom holnapra majd
megőrzöm szépen önmagam
s a begyakorlás mechanizmusá
a nem-ismerés izgalmas
jövendőibe süpped még
teljesen körvonaltalan

Csak vagyok de megmutatni így
csak így tudom magam
a formával és a tartalommal
a mikénttel s a hogyannal
a simával meg az érdesebbel
s a céllal mit vállal
a nyelvem meg nyakam
mely összeköti fejem a törzssel
s tudatos-magamba bekapcsol
sok öntudatlan-reflektikus
mozgást szövet meg állomást

Horog vagyok én önmagamban
fogó csapda meg hurok
kihúzhatatlan fönnakadtam
hurcoljuk egymást: okozat s az ok
S innen van az hogy az vagyok
aki így vagyok

Aztán az évek gyűjtött
lassú terhe robban
habzó és forrongó helyét
feloldja majd a víz s a nap
s mégis-kibomló körvonalban
műveket szül az akarat
Csak nyugodtan hagyjanak

Tomboljon csak

A vágynélküliek seregébe
soha nem állhatok
hogy megtagadjam magam

Eszme van:
csak meg kell szelíden
emésztenünk

Jobbat-akarásunk
elégedetlenségünk
vitt előre mindig mióta
több-százezer éve itt vagyunk

Fogadjatok el
itt vagyunk:
ifjúság

A mérsékelt forradalmiság
engem nem takar be
vásott köntösével
mert a céloom
a forradalmi emberség
s eszerint élesítem
mindig arcomat

Megbotránkoztatunk

Minden hiába: mások vagyunk
egymás között élünk
a kéz a kéz felé nyúl
és minden kézfogás
szigorú kötél:
s a társadalmak
alapkövén
a vége.

Hadd tomboljon csak
táncparketton a béke

Én már hallottam dobolni
veszett-ritmusú háborút

Kerestem apámat
ő ruszin katonák közt
marmaládót majszolt
s én ott maradtam
mert oda hajszolt
a sorsom
akkor márciusban

Nem tánc de harc volt
s nem tudtam lesz-e vége

Hát tomboljon csak
táncparketton a béke

Ha felnő a gyermek
s a zátonyok
értékelní kényszerítik
iránytűjét
hajóit s útjait
visszamenőleg
mindent látni fog

Így ítél. S kihál
bennünk a szándék
mi bűnös és bigott

A butaság condrájából
az Ember kilépett
s Ember lett ha küzd
ha elbukik ha szeret
mert eszméje van
és célja van

Gondolkozom
Gondolkodjatok

A vágynélküliek
seregébe
soha nem állhatok
hogy megtagadjam
magam